

Ms M

Les folios

En passant la souris sur une vignette, le titre de l'image apparaît.

9 Fichier(s)

Les relations du document

Collection ** Hors collections **

Ce document a pour suite :

[Ms W](#)

Collection ** Hors collections **

[Ms V](#) a pour suite ce document

Présentation

Mentions légalesFiche : Laurent Capron (Centre Jean Pépin, UMR8230, CNRS-ENS-PSL) ; projet EMAN, Thalim (CNRS-ENS-Sorbonne nouvelle). Licence Creative Commons Attribution - Partage à l'Identique 3.0 (CC BY-SA 3.0 FR)
Contributeur(s)

- Capron, Laurent (édition scientifique)
- Cucciniello, Maria Laura (édition numérique)

Information générales

Lingue

- Grec ancien
- Latin

Collationp. XVI-XXIV (9 pages)

Informations éditoriales

Contexte géographique[Biblioteca Nazionale Marciana](#) ([Venezia](#), Italie)

Description & Analyse

DescriptionPrésentation détaillée du manuscrit Venise, Marc. VI, 3 (= coll. 1347) [[Diktyon 70509](#)], de son histoire, de son contenu et de ses caractéristiques philologiques.

Pour des raisons d'affichage des caractères, les symboles musicaux ne sont pas retranscrits.

Informations Bibliographiques (eMSG)

Titre	Auteur	Date	Lien
Antiquae musicae auctores septem. Graece et Latine. Marcus Meibomius restituit ac notis explicavit.	Marcus Meibom	1652	Lien externe
Aristidis Quintiliani de musica libri III.: cum brevi annotatione...	Albert Jahn	1882	Lien externe
Anonymi Scriptio de musica. Bacchii Senioris Introductio artis musicae : E codicibus parisiensibus, neapolitanis, romano primum.	Friedrich Bellermann	1841	Lien externe
De musicis Graecis commentatio. Inest fragmentum ineditum ad Cl. Ptolemaei Harmonicam pertinens	Johannes Franz	1840	Lien externe
Ancient Greek music theory: a catalogue raisonné of manuscripts	Thomas J. Mathiesen	1988	Lien externe
Ἀριστοξένου ἁρμονικῶν τὰ σωζόμενα: Die Harmonischen Fragmente des Aristoxenus	Aristoxenus Tarentinus	1868	Lien externe
Grundzüge der Rhythmik : ein Bruchstück in berichtigter Urschrift, mit deutscher Uebersetzung und Erläuterungen, sowie mit der Vorrede und den Anmerkungen Morelli's	Aristoxenus Tarentinus	1840	Lien externe
Die Eisagoge des Bacchius, Erklärung	Carl von Jan	1891	Lien externe

Aristidis Oratio adversus
leptinem, Libanii Declamatio
pro Socrate, Aristoxeni
Rhythmicorum elementorum
fragmenta. Ex bibliotheca
veneta D. Marci nunc
primum edit Jacobus
Morellius...

Jacopo
Morelli

1785

[Lien externe](#)

Melik und Rhythmik des
classischen Hellenenthums,
1. übersetzt und erläutert
durch R. Westphal.
Herausgegeben von F. Saran

Aristoxenus
Tarentinus

1883

[Lien externe](#)

Joannis Alberti Fabricii theol.
d. et prof. publ. Hamburg
Bibliotheca Graeca sive
notitia scriptorum veterum
Graecorum quorumcumque
monumenta integra aut
fragmenta edita exstant tum
plerorumque e MSS. ac
deperditis ab auctore
tertium recognita et plurimis
locis aucta. Editio quarta
variorum curis emendatior
atque auctior curante
Gottlieb Christophoro Harles
cons. aul. et P. P. O. in
univers. litter. erlang
accedunt B. I. A. Fabricii et
Christoph. Augusti
Heumanni supplementa
inedita

Johann Albert
Fabricius

1793

[Lien externe](#)

Notice créée par [Laurent Capron](#) Notice créée le 15/05/2023 Dernière modification le 31/01/2025

V. habet — ut animos advertat ad rem definitam. *ε τὸ*
 (1) om. || *g* ἐστὶ τὸ τοῦ μὲν. 2 *h* τοῦ δὲ α̃. | omittit figuram. |
αἰσθήσεως οἰκεία, τὰ δὲ λόγου. post *διαφορὰς* habet *ἐπὶ*,
 sed alia manu supra inser. *ἀπό*, et in τῶν δι' *αἰσθήσεως*
νοητῶν item inser. τὸ . . νοητὸν. p. 39 in ὧς τε & in
 ras., forsitan erat τὸ. μήτε τὸν τῶν αὐτ. habet in textu,
 inser. τῇν. denique moneo in p. 22 omitti figuram et
 omitti verba (*x*) ὥστε τὸ αἰ γίνεσθαι δις διὰ πᾶσων, unde
 apparet Wallisi codices Savilianos (A et B ille notat, ego
 80 et 81) ad hunc accedere proxime. Monacensis autem 215
 ut in Bacchio et Mesomede, ita in Ptolemaeo hoc exem-
 plar accuratissime repetit, concinunt iota tum subscripta
 tum omissa, accentus (ut *μὴ δέ*), signa — quibus aut
 ostendit V definitiones (ut in lin. 1) aut spatia explet
 (ut p. 13, 7 Wall. min. post *διήκουσα*). eorum autem quae
 correcta videmus in V, cum partem agnoscat Mon. (ut
καὶ 8, 31 post *φαινόμενον*. τῶν δι' ὧν pro τοῦ δι' οὗ
 9, 21), partem ignoret (ut quae minio inscripta sunt 13, 8
ἢ μεγέθους ἢ πλάτους ὑπερέχον), de correctionum diversa
 aetate certiores finis. — Finitur post *γινόμενων* III 14.

De huius filiis et nepotibus quoniam multa contuli
 in Bacchi editionem Arg. 1890 p. 27—31 et in *Talarchus*
 l. l. aliaque infra demonstrabo ubi ad singulos libros venero,
 nunc satis habeo praemittere hanc stemmatis tabulam:

Venetus Marcianus appendicis VI 10.

Monac. 215.		x	
Par. 2532	Ber. 1555	Ma. VI 2	Neap. C 1.
Lugd. Hamb. Barb.	Par. 2458		Mut.

eiusdem sunt familiae Neap. III C 5. Par. 2460.

n. M. est Venetus Marcianus appendicis classis VI, n. 3.

(2) membranaceus, 4° mai, S. XII. insunt:

infol. 1—8 Ps. Euclidis isagoge,

9—17 Euclidis sectio,

17—66 Aristoxeni harmonica,

67—91 Alypi isagoge,

M.

92—95 Aristoxeni elementa rhythmica.

(2)

His addidit alia manus S. XIV in marginibus:

f. 1—16 excerpta ex Aristidis lib. I,

17—34 Nicomachi harm. I et II,

35—43 Bacchii isagogen.

Denique tertia manus cuius atramentum expalluit adscripsit (S. puto XV) ex Anonymis Bellermanni alterius doctrinae (§ 29—66) partem § 29—57.

In huius fol. 16 cum manu vetustissima scriptum sit *Ζώσιμος διώρθου ἐν Κωνσταντινουπόλει εὐρυχῶς*, fuerunt qui exaratum codicem putarent manu Zosimi.¹ at verbum *διώρθου* minime indicat exaratum esse librum, sed correctum et in meliorem ordinem esse redactum. ut scholio quodam in cod. Vat. 176 post argumentum libri I ex Ptolemaei harmonicis adscripto Nicephorus Gregoras hos libros recensuisse dicitur (*διωρθώσατο*). sicuti autem Marc. 322, Ambr. E 19 inf., Bon. 2048 aliique codices hoc a Zosimo subscriptum e vetere Marciano repetunt, ita facillime hic quoque repetere potuit e libro aliquo vetustiore.

Scriptae sunt in primo quaternione lineae 27—28, in reliquis 20. ac scripsit idem librarius firma manu litteras elegantes et ad legendum commodas, ut ubicunque servata sint verba, quid ille voluerit, nulla difficultate intellegatur. membranarum autem pars humore depravata est (unde rugis correpta videntur fol. 2. 6. 10. 11. 16)² et — quod multo gravius — vetus verborum contextus multarum manuum correctionibus mutatus et laceratus est. hi

1 Fabricius bibl. Gr. III 636 Harl., Marquard Aristox. XII, Westphal in versione Germ. Aristox. (1883) p. XLVII, Joannes Franz de musica Graecorum commentatio Berol. 1840. p. 10. — mecum facit Morelli qui in Aristoxeni artis rhythmicæ editione *διώρθου* vertit *emendabat*.

2 In codicis fol. 1 ex Aristidis doctrina I 6 nonnulla verba (*γὰρ καὶ ἐ τῶν πρὸ πρ. p. 10, 33 M*) calamitate aliqua veluti aqua infusa perierunt.

1. codicis vexatores cum nec cultro temperarent, nec aquis (2) causticis abstinerent¹, veterum verarumque litterarum partem hand exiguam perdiderunt. atramenta autem quia multis locis expalluerunt, aliis locis infuso fortasse liquore vel laesa membranae superficie in fuscum colorem et paene nigrum abierunt, e colorum discrimine certi aliquid raro elicitur², facilius contra demonstratur eiusdem coloris correctiones profectas esse ab hominibus diversis.³ melius igitur rem expediri putaveris e manuum proprietate et scribendi genere. hoc tamen qui suscepit, is e Scylla incidisse se videt in charybdim. deprehenduntur quidem aliquot locis certi cuiusdam librarii vestigia. nam interdum acutissimo stilo tenues quaedam litterulae belle et nitide pictae videntur (ut ἐφεξῆς 151, 10. 157, 12 et ἀπλάσιος 164, 3, etiam τριημιτόνιον 187, 8). aliis locis litterae apparent ampliore stilo confectae, eadem autem elegantia pictae, qua princeps librarius usus erat, ut hand sine sollertia illius formas ab hoc expressas esse dicas

1 In fol. 11 (p. 152, s) post θ τὸν quae sequebantur liquore aliquo deleta esse apparet recentiumque litterarum colorem inde factum esse fuscum et paene nigrum. similia apparent p. 191, ubi post διακέρμα desunt fere duae lineae. p. 198, 17 post δὲ οὐ litterae extersae sunt. etiam in Nicomacho 252, 10 vocis συλλαβῶν ultima littera liquore aliquo deleta est et in Bacchio saepe proslambanomeni prius signum, quod initio erat Z, eadem ratione mutatum est. p. 295, 11 ante ἔβδονον quattuor litterae ita consulto erasae sunt.

2 In codicis folio 12 (Eucl. 155) recentis diagrammatis pallidus color facile dignoscitur a nigris illis κ et λ, quas novissimus corrector inscripsit.

3 Expalluit enim color et eius qui Euclidis diagrammata correxit (M²) et eius qui lemmata addidit p. 186 et p. 206, 20 μετὰ τῆς ἀφ. et q. s. scripsit, non minus quam eius atramentum qui in Nicomacho 241, 12 τῶν pauloque post xal inseruit, item eius qui Anonymi praecepta in marginibus inscripsit contra eorum quae (cod. fol. 51^r) in Aristoxeno p. 74, 12 Mq. addita sunt, pars (in extremo marg.) nunc fulva videtur, pars (propius ad textum posita) nigra. et glossematis p. 190, 1 pars (ἐναρ.) nigro est colore, pars (γίρεος) flavo.

querarisque quod minus facile scripturae dignoscantur¹ (id m. quod iam Marquard questus est p. XIII et XIV). nec tamen (2) fieri potest, ut ad horum duorum manus omnia correcta revocentur, plures intercedunt scripturae nec idem librarius in formis semper sibi constat. immo prout spatia patebant, modo comprimebant illi litteras, modo diducebant, aliis locis deleto vetere textu paululum aut nihil addiderunt, ut nullius calligraphi proprium quidquam videas. Marquard quidem multis locis certam aliquam manum cognovisse sibi videbatur, sed collatis apographis iudicium improbatum est et convictum.² et quamquam sex ille manus dignoscebat, septima etiam forma uti oportebat M^x, saepiusque dubitare se confitetur, scripseritne M¹ an M³ vel alia manus.³ haec potissimum ut diiudicarem, ipse mihi codex videbatur adeundus; quem ubi inspexi et examinavi, in tanta ista manuum varietate de oculorum iudicio ipse quoque desperavi. sed eripit nos e calamitate id quod varia habemus exempla diversis temporibus ex M transscripta. hausit enim hinc circa annum 1300 Euclidis qui feruntur libri, Aristoxenum etiam et Alympium cod. Vat. 191 (a fol. 292). qui cum Marciani verba fidelissime repetat, habemus eorum, quae saeculo XIII in illo fuerint testem locupletissimum. atque alii codices cum saeculo XV hinc transscripti videantur, etiam quae posterioribus saeculis condicio fuerit, clare videre possumus. quae cum ita essent, manuum ego et scriptionum dubiam et fallacem

1 Litterarum α η ν τ (= 7) eadem ille forma utitur ac qui primus scripsit. Pag. 152, 5 hic addidit μέγας οὐρε, 181, 4 καὶ ὀξύτης et q. seq. 184 supplevit sonos omissos. 196, 6 habet ἔχει. 17 δέ. 198, 9 ἐπὶ. 22 πέμπτος.

2 Μὲν οὖν ἔστι 181, 4 et βαρύτης δὲ τὸ δ. α. ad secundum (veterem) calligraphum Marquard referebat, sed absunt a Vat. item complura p. 184. 185. 186 al. requirerentur autem 187, 17 primo librario tribuebat. * illa et λ in Eucl. prot. 6 suppletas putabat a 2, sunt recentes.

3 Signa interrogationis posuit Mq. ad var. lect. 156, 23 ss. 184, 1. 186, 3. 188, 6 al.

M¹. auctoritatem omisi atque ad apographorum certius testimoniū confugi.

Variis autem aetatibus de Marciano haec facta esse mihi persuasi.

N². Primus quidem librarius paucissima ipse emendavit.¹ res tamen cum admisisset ab auctorum ingenio alienas (ut p. 177. 190), partem harum alius postea librarius expunxit, veluti scholium illud ad Euclidem 155, 1 adscriptum. pro figuris autem veteribus in ipso Marciani archetypo pessime pictis² ex alio puto codice³ alter librarius petivit eas, quae pallidae nunc et flavae in M videntur.⁴ et lemnata, quae pallidissimo colore scripta apparent ad isagogen 186, scholium etiam quod p. 197 notavi eadem fortasse manu addita sunt. alius autem librarius, cuius atramentum etiam nunc cernitur nigrum⁵, accentus vocabuli ἐπαύρων mutavit in ἐπαύων. miram enim tonorum varietatem quae in Vat. legentium oculos offendit, inde natam esse elucet, quod otiosus iste Marciani vexator paroxytona mutavit in perispomena.⁶ quod autem nihil gravius hic intrusit, ante Vaticani apographi tempora varias correctorum manus dignoscere non oportuit, satisque habui notare M².

1 Huc revoco illud q in γοῦναι 186, 15, τὰ 190, 2, ἐπαύων 203, 9, μέλιν. 205, 2. revocari huc potest et πάρτα 187, 16. simile aliquid statuit Marquard XIII.

2 Hoc inde concludo, quod diagrammata ab initio picta ut vides p. 151 et 153, c postea abierunt in 157, 17. quod in ipso M factum vides 152, 1; fuit et 152, 1.

3 Nam qui suo ingenio diagrammata restituit, is accuratius linearum longitudines emensus delineat.

4 Vide p. 150 de diagrammatis: „novas adscripsit figuras M² mg.¹ et q. seq.

5 Hic ex τὸ 165, 16 fecisse videtur τὸ. cf. 187, 16. 192, 2. 205, 11.

6 Aliorum etiam vocabulorum toni (λίγανος, ἴαν) fortasse prisca illa aetate mutati sunt. quod autem de hac re misere librarii certabant, tertius veteres accentus restituebat multumque eiusmodi etiam post margines occupatos peccabatur, nunc qui fuerit primus et verus accentus raro explanari potest. Vat. quidem λίγανός scribit et ἴαν.

Ne XIV quidem saeculo in veteribus codicis partibus multa correctata vel mutata sunt. immo cum in marginibus (2) novae doctrinae inscriberentur¹, vacua plerumque haec spatia erant nec scholiis vel additamentis impedita. quamquam in fol. 33^v cum Nicomachi exc. 7 inscriberetur recessit aliquanto librarius, quod ad Aristoxeni princ. 55 (p. 25 Mb.) iam adscripta erant quae legis apud Marquardum p. 134. haec autem ante Vat. apographum scripta sunt. atque in fol. 5 cum illud τὸ δὲ συννημένον 194, 16 (quod usque ad μέγας abest a Vat.) tenui aliqua litterarum forma inscriptum marginis partem occupasset, is qui Aristidis artem excerpebat in angustiore parte se continuit. quamvis autem multa correctores adderent in Pseudo-Euclidis isagogen, marginum spatium nunquam usi sunt, quod occupatum invenerunt praeceptis Aristidis.

Nam saeculo XIV homo ille venit membrarum parcissimus, qui trium auctorum doctrinas musicas in codicis marginibus inscripsit. cum haud eleganter ille scripserit nec aequaliter compendiisque multis usus sit, partes ab eo scriptae non facile leguntur.

Hunc saeculo XV secuti sunt ii, qui veteres textus delerent novaeque multa intruderent. nonnulla quidem hi addiderunt quae facile quis suo ingenio inveniat, ut partium ordinem mutant in isagoges initio, sonos omissos supplent (p. 182 ss.), aut sonos diatonos ex oxypycenis expungunt (186)², exemplorum numerum augent (187); tamen quod quae addunt optime quadrant cum aliis codicibus, hinc illos petivisse credendum est.³

¹ In iis quae ex Aristide excerpta sunt attende legi εἰς pro ἡζορ p. 7, 11 M (4, 26 J.).

² Attende 187, 15 διὰ τὸν οὐ μὲν πρὸς πρὸς. Simile est iudicium illius, qui in Bacchio § 25 pycnum in genere diatono admitti negat. commodius autem fuit artis magistris transferre pycni nomen etiam in genus diatonum, atque exstiterunt hi soni in vetere isagoge textu, cf. Bacch. 20, 33. (JA² 5.)

³ Illa ἰβ ἰβ 152, * post μέγας e sua mente nemo adiunxit; 190, * quae intrusa sunt conveniant cum Bryennio, et 191, * cum

3^a. Quod autem M² notavi quaecunque repetuntur in (2) Neap. III C 2, erunt fortasse qui reprehendant. quamvis enim similis hic sit et propinquus Marciano, subest quaedam originis dubitatio; ac melius fortasse fuit praeter unam correctionem p. 194, 16 in priora tempora referendam res a V alienas signare M². sed Neapolitanum esse Marciani filium ratus cum omnia cum N concinentia redire vidissem in Rhosi codicibus (U et filiis), in conscribenda varia lectione dignovi, quae priora et quae posteriora viderentur. nec puto malum est, quod quidquid correctionum in M quadrat ad N breviter indicatur M². scripta autem est harum maior pars acuto illo stilo quem supra dixi.

4^a. Quarto autem numero signavi quidquid non in N, sed in U et Lips. et Mon. 104 invenitur; de cuius familiae necessitudine infra disputabo. Euclidis enim sectionem Nicomachum Alypium cum ex M Bessario transcribendos curasset in U essentque in hoc codice omnia quae scripseram M², haec quorum maior pars scripta est eodem fere modo ac codicis verba vetustissima (v. supra p. XVIII) paulo antequam Bessario et Rhosus legerent inscripta esse statui. concludere autem satis multa potes et ex iis quae in U non leguntur. ut in rasura p. 152, 1 olim M habuisse numeros ζ $\iota\beta$ $\kappa\delta$ videmus ex Vat. (v. ad 151, 3). cum vero absint ex U, erasa esse apparet, antequam Rhosus transcriberet. alia, quae nunc exstant in M et absunt ex U, notavi M². atque illa aetate (saeculi XV parte priora vel media, antequam Rhosus accederet) plures librarios hoc M mutando occupatos fuisse existimo. correctas enim a pluribus video non Euclidis tantum, sed Nicomachi et Bacchii doctrinas. in Nicomacho praecipue diversos esse correctionum colores variasque litterarum formas apparet; nam et sunt loci livido aliquo colore

codicibus Pappi (B). recte igitur Marquard XIII ex aliis libris illa addita ait.

et formis tenuioribus correcti¹, et sunt nigro atramento M⁴. fortioreque manus ductu mutati, ut ad principis librarii (2) manum appropinquent.² sicuti autem certaverant illi antequam Vat. conficeretur de vocum (encliticarum potissimum) vero accentu, ita pugnant saec. XV. iam quod codicem U Bessario praedicavit ut optimum et rarissimum, haud absurde nonnulli suspicabantur multas illas correctiones (M⁴) ab ipso hoc viro clarissimo inscriptas esse. hoc ego comparata huius scriptura in cod. Marc. 319 manifesta, negandum esse vidi. ubi autem U non satis accurate excussus erat, Lipsiensem substitui, quem plurimis in rebus cum prima Ueneti manu concinere videram. quarta autem illa manus cum Oleonidis etiam isagogen quam et Pappo tribuunt ad similis libri fidem atque Euclidem correxerit, unde venerant eadem lectiones in Venetum, saepissime et in hoc libello conspirare vides Uen. vel Lips. cum M⁴.

Pauca, quae a Rhosi codice aliena esse vidi³, signavi M⁵ M⁴. ad haec autem posteriora tempora referenda mihi videtur pars etiam eorum quae Marquard oriri putabat a M². est enim ubi integra membrana verba non ita corrigantur ut deleta vetere scriptura nova addantur, sed ut quae aderant nigro quodam atramento restituantur et confirmentur. exempla sunt permulta iam in primo codicis folio (γκε 180, 3, σύστ. 4, μέν 13, ἐν. 18). haec autem non antiqua aetate restituta esse puto, sed recenti potius,

1 P. 237, 16 σπουδήν, 241, 3 τάχει et καί, 243, 11 (ὑδραν)λα, 244, 3 γὰρ, 252, 6 τήν. cf. in Bacchio 304 ὅτε δὲ ἐπιτελεσθῆναι, et in Aristide fol. 2^r (p. 10, 10 M) πρὸς τὴν ὑπάρχον τῶν ὑπαρχόντων.

2 P. 213, 23 (τέτρε)ονσαι et 246 (διαγών)ιον, ubi de M² cogitavit Marquard. cf. quae in Bacchio adduntur p. 295. 299 al. novisse correctorem tonum lydiū, ignorasse autem synemmenon systema elucet e Bacchio 295.

3 Pag. 151, 10 ἐπεξῆς, 164, 1 τῇ, 6 γὰρ. cum tamen simile glossema 151 ἐπεξῆς 157, 12 ante Rhosi tempora inscriptum esset, haud scio an illud ἐπεξῆς 151 in mg. adscriptum calligraphi oculos fugerit sitque pariter antiquum. ex Nicom. 240, 21 huc revocanda vox φωνῆς et 249, 11 ἀνυπαρξία.

π. cum aqua infusa aut senio litterae palluissent, ubi enim
(2) macula aliqua inspersa color membranae fuscus factus est,
ibi nigerrimae eiusmodi litterae legenti occurrunt. a veteri-
bus autem formis cum illa non differre manifestum esset,
lectionum apparatus minutiis istis non impedivi.

Postremo Anonymi praecepta in margine inscripta nec
a quoquam correcta sunt.

v. V et W est Vaticanus 191. bombye. fol. S. (XIII
(3) aut) XIV. post mathematicorum aliorumque scripta continet

Gaudenti isagogen f. 287,
Euclidem (s. Cleonidem) f. 292,
Euclidis canonem f. 295,
Aristoxeni harm. f. 297,
Alypi tabulas f. 309,
Aristoxeni rhythm. f. 314,
Ptolemæi harm. f. 320,
Diophanti arithmetica f. 361,
" de polygonis num. lib. f. 393,
Euclidis (Cleon.) isagogen f. 397,
" sectionem canonis,
nomina eorum qui leges XII tabb. tulerunt,
de origine Constantinopolis.

De Gaudentio v. pag. seq. Aristoxenum autem huius co-
dicis fluxisse e Marciano VI 3 iam Marquard demonstravit
in Ar. p. XV—XXIII, nec aliter iudicabit quicumque ex iis
comparaverit isagogen quam vindicamus Cleonidi. idem
enim ibi est partium ordo p. 179, 6, concinit τὸ 1. 3 et 5,
om. ἴσταν 1. 4, habent ποίαν τὰς ἐξ ὁρίων συγκείμενον 5,
πρὸ τοῦ 8, concinit ἀπὸ 180, 15, τιθεῖσα 19, τὰς δὲ
μεταβάσεις . . . διαστήματα 20, ὁξύνει δὲ 181, 4 om. βαρύ-
της δὲ τὸ δι' ἀρίστων, habent τετάρθαι 6, καθαρῶν 8,
om. δὲ 182, 4, om. eosdem sonos 184, 15 et 185, 8, enu-
merant diatonos 186, 22. nec minus conspirant in Euclidis
sectione, immo, quos posuit M protaseon numeros et
asteriscos, ii redeunt in V. et diagrammatum quidem
elegit V ea, quae altera manus pinxerat in M; haec summa
diligentia transcribens omisit ubi agnoverat diagram-